

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KOPAČKÁCH

TRABLE S TRENÉREM

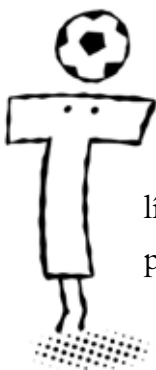

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bamb**ook**

Kapitola 1

DIVNÁ PARTA

Tomáš hleděl z okna svého pokoje a mračil se jako Grinch, mrzutý skřet z jeho oblíbené vánoční pohádky. Zelený trávník před domem, na kterém by si jindy nadšeně kopal s míčem, byl už dávno fuč a zbyly po něm jen žlutohnědé can-courky smíchané s bahnem. Zvířata z Hejkalky se choulila ve svých kotcích, nanejvýš tu a tam ze zvědavosti vystrčila čenich nebo zobák.

Byl listopad, Tomův nejméně oblíbený měsíc v roce. Neměl ho rád nejen kvůli ledovému vichru, který mu každý den cestou do školy foukal pod čepici, ale hlavně kvůli tomu, že v listopadu se nekonaly fotbalové tréninky. Trenér Kamil sice s úsměvem říkával, že jde o zasloužených třicet dní odpočinku po náročném začátku sezóny, ale Tomášovi to připadalo spíš jako třicet dní utrpení. *Raději*

budu měsíc v kuse umývat nádobí než tohle! říkal si. Navíc dnes byla sobota – den, který by za normálních okolností strávil na fotbalovém hřišti, v potu tváře tam piloval nejrůznější finty, trénoval přihrávky a bavil se s ostatními kluky z týmu. Místo toho se nudil jako snad ještě nikdy. Máma Tomovi navrhla, že si s ním zahraje šachy, ale on to odmítl. Prý potřebuje trénovat nohy, a ne mozek. Na to se táta ušklíbnul a poznamenal, že ani trénink mozku občas neuškodí.

Po dlouhém rozmýšlení se Tomáš nakonec teple oblékl, nazul si staré boty do bahna, chňapl svůj fotbalový míč a rozhodl se, že zkusí zazvonit na Jirku s Julčou, zda by si nešli aspoň na chvilku zakopat na hřiště u školy. *Správného fotbalistu přece neodradí žádné počasí!* Mámě přitom musel před odchodem z domu názorně ukázat, jak si nasazuje nákrčník a čepici, jinak by ho nepustila.

„Víš, co mám teď v ordinaci nemocných dětí? Všechny chrchlají a teče jim z nosu,“ poučila ho.

„Jo, vím, říkáš mi to pořád, mami, ale na hřišti nemůžu být oblečený jako eskymák. Nemohl bych pořádně běhat a potil bych se jako v sauně. Vezmu

si tuhle sportovní bundu, jo?“ řekl chlapec, a aniž by čekal na mámino souhlasné přikývnutí, vyrazil do studeného podzimního odpoledne. Ještě mámu zaslechl, jak za ním volá, aby to s tím lítáním po hřišti moc nepřeháněl.

„Jéé, čau Tome! Promiň, dneska to nejde. Bereme s tátou Tuláka na cvičák. Musí se naučit aspoň základní povely a taky poslušně chodit na vodítku, víš. Na hřiště s tebou půjdu jindy, jo?“ řekl Jirka, když se Tomáš objevil u jeho dveří.

„Tak jo, jindy,“ svěsil ramena Tom. Třeba to vyjde s Julčou.

Julča mu otevřela s kremrolí v ruce a pusou zaprášenou od cukru. „Ségra má dneska narozky, tak slavíme. Co třeba příští sobotu?“ Usmála se a nabídla Tomovi kremroli s tím, že šmakóznější určitě ještě nejedl.

„Ne, díky, nechej nějakou na pondělí pro Jirku,“ odpověděl, rozloučil se a přemýšlel co dál. *Půjdu na hřiště sám!* rozhodl se. *Třeba tam potkám někoho ze školy. Určitě dneska nejsem jediný kluk na světě, co se nudí a chce si zahrát fotbal. Nebo basket. Nebo vybišu...*

Tom by si zahrál cokoli – hlavně neprosedět celou sobotu doma u telky.

Na hřišti opravdu někdo byl. Vypadalo to na partu asi čtrnáctiletých kluků, kteří za doprovodu nejrůznějších skřeků a nadávek hráli fotbal tři na dva. Po trávníku létala kromě míče i dost přisprostlá slova, a tak si Tomáš řekl, že se bude od těchhle týpků raději držet dál. Nakonec si šel kopat sám na

opačnou stranu hřiště. Nejdřív se s míčem lehce proběhl ve stylu slalomu a nahrával si jej zprava doleva a opačně. Potom si balón nadhazoval na kolena a u toho nahlas počítal vydařené odrazy. Trénoval nejružnější figle, jako třeba že chce míč kopnout dopředu, ale místo toho jej bravurně obtočí kolem druhé nohy a střelí ho za sebe, jako by nahrával neviditelnému spoluhráči. Ještě před rokem mu tenthle trik moc nešel, ale díky poctivému tréninku ho už zvládá jako samotný Haaland. Dokonce za ním občas chodí ostatní spoluhráči z týmu a prosí ho, jestli by jim svou techniku neukázal.

Pak si Tomáš ještě chvilku střílel na malou branku, která stála opuštěná a nejspíš už nadobro vyřazená na okraji hřiště. Velké okupovali ti neomalení kluci, kteří Toma sice o dvě hlavy převyšovali, ale chyběly jim tři zásadní věci: správná technika, slušné chování a očividně i jeden hráč, protože jejich rozdělení tři na dva nebylo úplně férové. Pořád našťavaně rozhazovali rukama a stěžovali si jeden na druhého. Tom se je snažil nevnímat, ale asi po dvaceti minutách jejich halekání své snažení vzdal a řekl si, že půjde domů. Když s míčem v ruce míjel onu partu, ozvalo se: „Hej, ty!“

Tom se polekaně otočil. „Kdo? Já?“ řekl a ukázal prstem sám na sebe.

„Vidíš tu snad někoho jiného?“

Tomášovi se vůbec nezamlouvalo, jak s ním jeden z těch starších kluků mluví. Byl vysoký, pod nosem mu rašilo něco jako první knírek a ve vlasech měl pomocí gelu uplácanou směšnou vlnu. Tomovi blesklo hlavou, že vypadá, jako by se spíš než na fotbal chystal na diskotéku.

„Co na mě tak vejráš?“ zeptal se kluk, kterému neušlo, jak si ho Tom prohlíží.

„Nevejrám,“ bránil se chlapec, i když vlastně lhal.

„No, to je fuk. Sledovali jsme, jak si támhle vzadu kopeš na tu pidi bránečku. Celkem ti to šlo. Sice ne tolik jako nám,“ pochválil sebe a ostatní kluky z party, „ale šlo.“

„No, díky,“ řekl Tom, ale nebyl si jistý, jestli to, co právě slyšel, byla pochvala, nebo urážka.

„Poslyš, chybí nám jeden hráč. Nechceš se přidat? Třeba se od nás něco přiučíš.“

Od vás? To určitě! pomyslel si Tom.

„Vážně chceš hrát s tím prckem? Vždyť je mu maximálně šest, koukni na něj,“ prohlásil jiný kluk,

který doteď mlčky postával opodál. Byl dost podobný tomu prvnímu, až na to, že jemu vousy nerušily pod nosem, ale na bradě.

„Je mi osm,“ osmělil se Tom. „A fotbal umím hrát možná líp než vy všichni dohromady.“ Sotva onu větu dořekl, uvědomil si, že to možná trochu přepískl a že mu teď ti nagelovaní dlouhání dají na budku. Místo toho se ale rozřehtali jako stádo koňů. Tom se cítil trapně. Už už začínal couvat, že nenápadně zmizí, když vtom ho kluk s knírkem chytil za rameno.

„Hele, von je docela vtipnej, hoši! Bereme ho do party! Teda, ne úplně, ale může si s námi dneska zahrát. Nám nevadí, že jsi prcek, fakt. Mimochodem, já jsem Patrik,“ řekl kluk a dal Tomovi takovou herdu do zad, až se rozkašlal.

„Tomáš,“ vysoukal ze sebe chlapec, jakmile popadl dech. Pak si znovu pozorně prohlédl své nové spoluhráče, ušklíbl se a řekl si, že tohle bude hračka.

Po vhození míče do hry se všichni kluci – nyní už v sestavě tři na tři – rozlétli po hřišti, které s podzimem dávno ztratilo na své zeleni a teď svou barvou připomínalo spíš shnilý banán. Starší kluky

hned ze startu překvapila Tomova mrštnost. Byl sice o dvě hlavy menší než oni, ale díky tomu byl i hbitější. Proklouzával mezi ostatními hráči jako ještěrka a už po prvních dvou minutách vstřelil gól. Brankář si jen odfrkl, že míč pustil schválně. Prý aby se ten malý kluk nerozbrečel. Tom jen protočil panenky a hrálo se dál. Když pak předvedl svou super fintu s náznakem střely dopředu a následným kopnutím míče vzad, kde ho zachytil spoluhráč a vyslal jej na branku, neříkal už gólman nic. Stál uprostřed brány jako starý uschlý strom a očima metal blesky.

„Hej, prcku, dobrý!“ řekl Patrik, kterému se nagehlovaná vlna ve vlasech zkroutila potem, takže teď vypadal jako kokršpaněl.

„Jsem Tomáš, ne prcek!“ odsekl Tom.

Při třetím gólu brankář ve vzteku nakopnul míč tak silně, až odletěl na druhou stranu hřiště a zůstal zaklíněný kdesi v křoví. „Běž pro něj,“ křiknul na Toma.

„Proč?“

„Protože jsi tu nejmladší. Máme pravidlo – nejmladší hráč vždycky chodí pro míč.“

„To je vaše pravidlo, ne moje,“ sykl Tom. Začínal mít toho floutka plné zuby. „Víte co, díky za hru, ale musím už domů.“

„Copak, maminka doma počítá děti a jedno jí chybí?“ vysmíval se mu Patrik.

Tomáš se beze slova otočil, vzal do ruky svůj míč a s hrdě vztyčenou hlavou odkrácel z hřiště. Cestou domů jej napadlo, že by se celá ta divná parta kluků měla přihlásit do šachového kroužku. Jak říkal táta, šachy trénují mozek, a to by tihle nadutci potřebovali jako sůl!